

KAMER VAN BEROEP GESUBSIDIEERD VRIJ ONDERWIJS

BESLISSING

G. V. O / 2009 / 3 / 24 juni 2009

Inzake ...,
 verzoekende partij,
tegen de inrichtende macht v.z.w. ...,
 verwerende partij.

Met een ter post aangetekende brief van 14 april 2009 tekent verzoeker beroep aan tegen de beslissing van de inrichtende macht v.z.w. ... , hem betekend bij aangetekende brief van 1 april 2009, waarbij verzoeker de tuchtstraf van de terbeschikkingstelling bij tuchtmaatregel voor een periode van twee jaar wordt opgelegd.

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker is vast benoemd als onderwijzer.

Bij aangetekend schrijven van 27 maart 2007 deelt de inrichtende macht aan verzoeker mee dat een tuchtonderzoek tegen hem wordt ingesteld op volgende grond:
“De redenen hiervoor zijn de klachten die wij ontvangen hebben van verschillende ouders houdende slagen en aanranding van kinderen die aan U, als onderwijzer van onze school, zijn toevertrouwd”.

Een aantal ouders heeft en strafklacht ingediend. De tuchtprocedure wordt opgeschort voor de duur van de strafprocedure. Verzoeker wordt ondertussen preventief geschorst.

Verzoeker wordt strafrechtelijk vrijgesproken bij vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 27 oktober 2008.

Bij aangetekende brief van 20 februari 2009 wordt verzoeker opgeroepen voor het tuchtverhoor, dat, na uitstel op vraag van verzoeker, plaatsvindt op 25 maart 2009.

Op 1 april 2009 legt de inrichtende macht aan verzoeker de tuchtstraf op van de terbeschikkingstelling bij tuchtmaatregel voor de duur van twee jaar. De beslissing wordt hem betekend bij aangetekend schrijven van dezelfde dag. De beslissing steunt op de hierboven vermelde feiten. Het beroep is tegen deze beslissing gericht.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Het beroep is binnen de termijn en naar de vorm regelmatig ingediend.

3. Over het verloop van de procedure

Verzoekende partij dient bij aangetekende brief van 27 april 2009 een verzoek tot wraking in van mevrouw Beatrijs Pletinck op grond van haar lidmaatschap van het schoolbestuur. Mevrouw Pletinck stemt in met de wraking. Als plaatsvervanger treedt op de heer P. Yperman.

Binnen de termijnen worden een memorie van toelichting en een verweerschrift ingediend, respectievelijk op 5 mei 2009 en 2 juni 2009.

Er worden geen getuigen opgeroepen.

De partijen worden op 24 juni 2009 door de Kamer van beroep gehoord over de grond van de zaak.

4. Over de grond van de zaak

4.1. Tuchtfeiten

4.1.1. De strafrechter onderzocht als tenlastelegging: aanranding van de eerbaarheid en verwondingen of slagen ten nadele van leerlingen uit de klas waarvoor verzoeker verantwoordelijk is. Op beide punten wordt verzoeker vrijgesproken wegens gebrek aan bewijs. De rechter wijst, gelet op de zeer ernstige aard van de ten laste gelegde feiten, op het belang van de algemene rechtsbeginselen dat een beklagde zijn onschuld niet hoeft te bewijzen en dat de minste redelijke twijfel omtrent de schuld van de beklagde hem moet ten goede komen.

In het vonnis wordt opgemerkt dat er in de klachten aanvankelijk enkel sprake was van slagen en dat er naderhand ook gewag gemaakt werd van handtastelijkheden. De rechter oordeelt dat er in de verklaringen van de klagers sprake is van “een zekere sfeer van

animositeit tussen hen en beklaagde” en dat minstens een aantal verklaringen “aldus in hun objectieve bewijswaarde werden aangetast”

4.1.2. Na de vaststelling dat er geen bewijs is van strafrechtelijk te sanctioneren gedragingen, vervolgt de rechter: “De omstandigheid dat beklaagde zich hierbij wellicht op deontologisch vlak op glad ijs begaf of tuchtrechtelijk een fout beging (ten bewijze waarvan beklaagde pedagogisch diende te worden begeleid en nadien preventief werd geschorst), maakt evenwel een ander debat uit welke voor deze rechtbank niet kan worden gevoerd.”

Met betrekking tot het toebrengen van slagen overweegt de rechter: “Dienaangaande is de rechtbank van oordeel dat in casu de door beklaagde gestelde handelingen (namelijk, met de kneukels op het voorhoofd komen of hen een lichte tik, “een siddering” of een schudding geven) niet afdoende ernstig zijn en niet als een strafbare ‘slag’, laat staan een ‘verwonding’, in de zin van art. 398 Sw kunnen worden aangenomen.” Daarmee moet wel worden aangenomen dat genoemde gedragingen op zich bewezen zijn.

4.1.3. Verzoeker houdt in de tuchtprocedure staande dat deze gedragingen zich niet meer hebben voorgedaan sinds het gesprek dat daarover met de directie werd gevoerd in 2004. De Kamer stelt met de verwerende partij vast dat verzoeker zich voor de strafrechter op geen enkel ogenblik heeft beroepen op deze cesuur in de tijd. Dat verzoeker zich al die jaren niet meer aan genoemde feiten schuldig zou hebben gemaakt en zijn gedrag dus grondig zou hebben verbeterd, is nochtans voor een strafrechtelijke beoordeling bijzonder relevant. De Kamer is van oordeel dat het feit dat verzoeker dit argument voor de strafrechter niet heeft ingeroepen, gelet op het belang daarvan om vrijspraak of strafvermindering te bepleiten, moeilijk iets anders kan betekenen dan dat verzoeker zelf beseft - voor zover hij het middel toen al zou hebben bedacht - dat hij dit verweer in het gerechtelijk onderzoek niet geloofwaardig zou kunnen volhouden. De uitspraak in het vonnis heeft overigens zonder onderscheid ook betrekking op zes klachten dienaangaande die zich situeren in het eerste trimester van het schooljaar 2006-2007. De Kamer is van oordeel dat het niet mogelijk is om deze klachten zodanig weg te relativiseren dat er niets meer van over blijft en acht het bewezen dat de door de rechter in het vonnis voor bewezen verklaarde gedragingen zich ook in het eerste trimester van het schooljaar 2006-2007 hebben voorgedaan.

4.1.4. Er kan geen twijfel over bestaan dat met de kneukels op het voorhoofd van jonge kinderen wrijven, ‘sidderingen’, schudden en dergelijke in een correcte pedagogische relatie niet (meer) aanvaardbaar zijn. De gelaakte gedragingen worden in het dossier “vormen van fysieke intimidatie” genoemd. Verzoeker was daarover duidelijk gewaarschuwd. Het feit dat hij beweert dit gedrag sinds 2004 ook achterwege te hebben gelaten, toont aan dat hij dat zelf ook beseft. De Kamer beschouwt de bedoelde gedragingen als tuchtfeiten.

4.2. *De strafmaat*

De Kamer van beroep oordeelt in laatste aanleg. Dit houdt in dat de Kamer ook bevoegd is om te oordelen of de opgelegde straf in verhouding is met de in aanmerking genomen feiten. De aard van de misdragingen, de jeugdige leeftijd van de kinderen die daar het voorwerp van zijn, de nadrukkelijke waarschuwingen die verzoeker daarover gekregen heeft, rechtvaardigen een ernstige tuchtstraf.

Een preventieve schorsing kan op zich niet als een tuchtstraf worden beschouwd. Toch is de Kamer van oordeel dat met het feit dat de strafvervolgning een uitzonderlijk lange preventieve schorsing van meer dan twee jaar heeft meegebracht, zijn weerslag moet hebben op het bepalen van de strafmaat. Verder kan niet helemaal abstractie worden gemaakt van wat de rechter een sfeer van animositeit heeft genoemd en van het feit dat de tuchtfeiten toch minder zwaar wegen dan aanvankelijk werd voorgesteld.

Anderzijds stelt de Kamer vast dat uit het dossier blijkt dat de verzoeker zich systematisch verschuilt achter een eenvoudige ontkenning van de feiten. De Kamer wil voorkomen dat een te verregaande reductie van de tuchtstraf verzoeker misleidend zou kunnen bevestigen in zijn ontkennend gedrag. De Kamer hoopt dat een tuchtstraf van een schorsing voor de duur van een jaar zal volstaan om verzoeker het besef bij te brengen dat hij na terechte ernstige waarschuwingen niet onbeperkt op een nieuwe kans mag rekenen.

BESLISSING

Gelet op het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde psycho-medisch-sociale centra, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht, alsmede omtrent het ontslag van sommige tijdelijke personeelsleden in het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde psycho-medisch-sociale centra, zoals gewijzigd bij de besluiten van de Vlaamse Regering van 30 mei 1996 en van 13 januari 1998;

Gelet op het huishoudelijk reglement van de Kamer van Beroep van het gesubsidieerd vrij onderwijs van 20 oktober 1999;

Na beraadslaging,

Artikel 1

Met eenparigheid,

De beslissing van de inrichtende macht waarbij aan de verzoeker de tuchtstraf wordt opgelegd van de terbeschikkingstelling voor de duur van twee jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2.

Met meerderheid (6/1) van stemmen,

Aan verzoeker wordt de tuchtstraf van de schorsing voor de duur van een jaar opgelegd.

Brussel, 24 juni 2009.

De Kamer van beroep is samengesteld uit:

De heer Raf VERSTEGEN, voorzitter;

De heren A. JANSSENS, P. YPERMAN en P. WILLE, vertegenwoordigers van de representatieve groeperingen van de inrichtende machten;

Mevrouw H. LAVRYSEN en de heren M. BORREMANS, P. GREGORIUS, L. SMEETS en L. VAN DEN BOSCH, vertegenwoordigers van de vakorganisaties;

Mevrouw Karen DE BLEECKERE, secretaris.

Na loting om de pariteit onder de geledingen te herstellen nemen mevrouw Lavrysen en de heer Borremans niet deel aan de stemming.

Opgemaakt in twee originele exemplaren, waarvan één voor elke partij.

De secretaris,
Karen DE BLEECKERE

De voorzitter,
Raf VERSTEGEN